»Žejen sem - - -« je zazdehal berač.

Pa se je spomnil, da leži pod križem, in zraven se je domislil, da visi na tem križu Tisti, ki je tudi svojo žejo daroval za svet. Sladko je postalo beraču pri srcu in je pozabil na svojo žejo - - -

Trudne veke so mu zastrle pogled. Izmučene misli so zaželele zadremati - - A starcu se je zahotelo sanjati o gloriji križa - - - Roke je sklenil na prsih in je zasanjal - - -

Tiho je zaspal - - - Čez hipe se je zgenil . . .

Pod mogočnim križem miru in utehe je skončal svojo zadnjo pot. In križ, znamenje življenja, je poveličal njegovo pot - - -

Jože Plot.

O ŠKORCU, KI SE JE UJEL.

Basen.

Vlad škorec je po častivredni škorčji navadi priletel v jeseni, da se poslovi od svoje rodne hišice, preden se v jatah napoti na daljni topli jug.

Pa glejte! Toliko da si je veselo zapel, je skočil v škrinjico, neopažen pokrov je padel za njim, in škorec je bil ujet. Kmalu nato je tolkel s perotnicami ob ozko kletko v tesni ptičarjevi sobi. Ptičar je novega ujetnika tolažil, ali škorec ni od samega strahu in jeze nič slišal. Ko ga je nekoliko to oboje minulo, je ptičar stopil h kletki in ga zopet nagovarjal. Natresel je pred škorca debelih mravljinčnih ličink pa bleščečih, mikalnih »močnatih črvov«, pridal kosček belkaste skute in mu dal tudi lepo stekleno posodico s studeno vodo. Ali škorec ni ničesar pokusil. »Rajši poginem, kakor vse to samo za en polet pod božjim solncem!« je obupano zavreščal ptič, rojen pod svobodnim nebom.

»Čaki, se boš privadil,« je ptičar zagodrnjal jezno. »Nočeš, nočeš, ali kmalu boš jemal z roke, pa za to mi boš še pel.« Potem pa kakor bi se nič več ne zmenil za ptiča, dokler mu ni gasnilo oko. Oj, kako se je v istini privadil dobri škorec. Čez teden dni je res jemal z roke, in ni samo v ječi prepeval, ampak je kmalu pozabil svoje prirojeno petje in je suženjsko čebljal po ptičarjevi lajni in je k vsemu temu včasih še s peroti utripal in se veselil: »Škorček gospod, škorček gospod.«

Jan Fr. Hruška — Jožef Gruden.